

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – *Beli Manastir*

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 17.02.2011.

Izveštaj: Laza Lazarević, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Duška Nenadovića

Svedok je na teritoriju Baranje [Hrvatska] došao u septembru 1991. kao dobrovoljac JNA, gde je bio raspoređen u jednom selu blizu Belog Manastira. Budući da je po profesiji bio policajac, posle 10 dana prekomandovan je u miliciju Krajine i obavljao je zadatke kontrole prelaza na mostu na Platini. U decembru iste godine raspoređen je u odeljenje kriminalističke tehnike u SUP-u Beli Manastir, a nadređeni rukovodilac mu je bio Željko Obradović, koji je bio šef operative i kriminalističke tehnike. U odeljenju krim-tehnike povremeno je radio Željko Obradović, dok se ne seća da li je i Stajić tamo radio. Optužene ne poznaje, a jedino mu je poznat nadimak *Žuća*, koji je bio jedan od lokalnih dobrovoljaca koji se istakao u borbi protiv hrvatskih snaga. On je bio poznat i po tome što je ponekad pravio probleme u kafani kad previše popije. Ne seća se da li je postojala neka specijalna jedinica SUP-a Beli Manastir. Prostorije za zadržavanje privedenih lica se nalaze u podrumu, gde se nalazi i radna prostorija za krim-tehniku, ali se ne seća da su tamo privođeni meštani hrvatske nacionalnosti, kao ni da su terani da pevaju četničke pesme. Svedok nije obavio uviđaj kada su ubijena četiri člana porodice Čičak već neko drugi od kolega. O tom slučaju je čuo samo priče. Za slučaj žene koja je u Belom Manastiru preživela klanje, čuo je od nekih ljudi koji su to videli na televiziji. U SUP-u Beli Manastir radio je do 12.06.1992. godine.

Ispitivanje svedoka Živka Tutuka

Sa grupom pripadnika MUP-a Srbije 11.10.1991. stigao je u SUP Beli Manastir, gde je radio do kraja januara ili početka februara 1992. u interventnoj ekipi, a potom je preraspoređen u dežurnu službu. Ne seća se imena kolega koji su sa njim radili u dežurnoj službi. Ne seća se da je neko privodio meštane hrvatske nacionalnosti i tražio od njih da pevaju četničke pesme. O ubistvu Adama Baraća i ranjavanja njegove supruge Ane, kao i ubistvu četvorice muških članova porodice Čičak nema nikakvih saznanja.

Ispitivanje svedoka Dimitrija Janusa

Iz MUP-a Srbije upućen je 11.10.1991. u SUP Beli Manastir. Raspoređen je u dežurnu službu, gde je radio sve do 9.06.1992, kada se vratio u Srbiju. Njegov nadređeni bio je Vojo Vranić. Sa njim u dežurnoj službi su radili Živko Tutuk, Milan, Đuro Opačić koji je bio penzioner pa je ponovo aktiviran u SUP, i drugi čijih se imena ne seća. U stanici je postojala samo jedno policijsko vozilo tzv. *marica*, koje je uništeno u sudaru sa drugim službenim vozilom u aprilu 1992. O ubistvu četvorice muškaraca iz porodice Čičak saznao je iz glasina, jer se to dogodilo pre nego što je on došao u Beli Manastir. O ubistvu Adama Baraća i ranjavanja njegove supruge je čuo od komšija, koji su to videli na televiziji, ali nema neposrednih saznanja. Nije mu poznato da je neko u prostorijama za zadržavanje terao

prtvorene Hrvate da pevaju četničke pesme. Ne seća se da su zarobljenici iz Belog Manastira transportovani u Borovo naselje radi razmene.

Komentar:

Svedoci koji su radili u dežurnoj službi – Dimitrije Janus i Živko Tutuk žive u istom selu [Hrtkovci], pa je nelogična Tutukova izjava da se ne seća imena nijednog kolege iz dežurne službe, pa ni Dimitrija Janusa.

Fond za humanitarno pravo